

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 31D/4/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 9621200063
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 04. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zdenka Reisenauerová
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2022:9621200063.1

Rozhodnutie

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v disciplinárnom senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Zdenky Reisenauerovej, sudcov Michala Novotného (sudca spravodajca) a prof. JUDr. Juraja Vačoka, PhD., prísediaceho sudcu Mgr. Marcela Drgona a prísediacej sudkyne Mgr. Marianny Leontiev v disciplinárnej veci disciplinárne obvineného: Y.. T. W., sudca C. U. X. N., pre disciplinárne previnenie podľa § 116 ods. 3 písm. b) k ods. 2 písm. b) k ods. 1 písm. a) a § 116 ods. 2 písm. f) zákona č. 385/2000 Z. z. v znení účinnom neskorších predpisov, (navrhovateľ: predseda Okresného súdu Bratislava III), o odvolaní disciplinárne obvineného proti disciplinárnemu rozhodnutiu sp. zn. 4 Ds 2/2018 z 15. apríla 2019 na verejnom zasadnutí 26. apríla 2022 takto

rozhodol:

I. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky podľa § 318 ods. 1 v spojení s § 283 ods. 5 Trestného poriadku v spojení s § 4 zákona č. 432/2021 Z. z. (disciplinárneho súdneho poriadku) zamietá návrh disciplinárne obvineného na prerušenie disciplinárneho konania a podanie návrhu Ústavnému súdu Slovenskej republiky podľa čl. 125 Ústavy Slovenskej republiky.

II. Podľa § 46 ods. 5 D. s. p. rozhodnutie bývalého disciplinárneho senátu sp. zn. 4 Ds 2/2018 z 15. apríla 2019 mení takto:

Y.. T. W., nar. XX. T. XXXX, trvale bytom: K. XX, X., sudca C. U. X. N., sa uznáva vinným, že

1. v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 10 C 82/2012, kde je zákonným sudcom, potom, čo dňa 28. februára 2018 na pojednávaní vyhlásil rozsudok, jeho písomné vyhotovenie nevyhotovil a účastníkom konania neodoslal ani v predĺženej lehote do 16. apríla 2018, ale až 30. apríla 2018 koncept rozsudku odovzdal kancelárii sudcu na spracovanie, ktorá ho účastníkom odoslala až 18. júna 2018,

2. v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 27 C 30/1999, kde je zákonným sudcom, potom, čo dňa 28. marca 2018 na pojednávaní vyhlásil rozsudok, jeho písomné vyhotovenie nevyhotovil a účastníkom konania neodoslal v zákonnej lehote do 27. apríla 2018, a neurobil tak ani do 26. júna 2018 (dátum spísania disciplinárneho návrhu), a takto konal napriek tomu, že mu už bolo za závažné disciplinárne previnenie uložené disciplinárne opatrenie, a to rozhodnutím disciplinárneho senátu sp. zn. 5 Ds 1/2016, právoplatným 19. augusta 2017, rozhodnutím odvolacieho disciplinárneho senátu sp. zn. 2 Dso 8/2016, právoplatným 4. mája 2017, rozhodnutím disciplinárneho senátu sp. zn. 4 Ds 5/2016, právoplatným 2. novembra 2017,

3. v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. V-2 9 C 33/1996, kde je zákonným sudcom, potom, čo dňa 11. mája 2018 na pojednávaní vyhlásil rozsudok, jeho písomné vyhotovenie nevyhotovil a účastníkom konania neodoslal v zákonnej lehote do 11. júna 2018, a neurobil tak ani do 26. júna 2018 (dátum spísania disciplinárneho návrhu), a takto konal napriek tomu, že mu už bolo za závažné disciplinárne previnenie uložené disciplinárne opatrenie, a to rozhodnutím disciplinárneho senátu sp. zn. 5 Ds 1/2016, právoplatným 19. augusta 2017, rozhodnutím odvolacieho disciplinárneho senátu sp. zn. 2 Dso 8/2016, právoplatným 4. mája 2017, rozhodnutím disciplinárneho senátu sp. zn. 4 Ds 5/2016, právoplatným 2. novembra 2017,

4. v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 27 C 30/1999, kde je zákonným sudcom, potom ako mu jeho štyri predchádzajúce rozsudky boli odvolacím súdom ako nepreskúmateľné zrušené, nerešpektujúc právny názor odvolacieho súdu, písomne vyhotovil rozsudok vyhlásený na

pojednávani dňa 18. marca 2016 s odôvodnením obsahujúcim identické formálne a obsahové vady, ktoré mu boli odvolacím súdom v predchádzajúcich štyroch zrušujúcich uzneseniach vytknuté, a ktorý bol uznesením Krajského súdu Bratislava, sp. zn. 10 Co 292/2016 z 28. septembra 2017 opätovne zrušený a vec vrátená na ďalšie konanie,

teda

v bode 1 zavinene porušil povinnosť sudcu vyplývajúcu z § 223 ods. 3 C. s. p. v spojení s § 30 ods. 4 zákona č. 385/2000 Z. z. v znení účinnom do 31. decembra 2020,

v bodoch 2 a 3 zavinene porušil povinnosť sudcu vyplývajúcu z § 223 ods. 3 C. s. p. v spojení s § 30 ods. 4 zákona č. 385/2000 Z. z. v znení účinnom do 31. decembra 2020, pričom vzhľadom na opakovanie je škodlivosť jeho konania zvýšená,

v bode 4 zavinene nesplnil povinnosť sudcu vyplývajúcu z § 226 O. s. p. účinného do 30. júna 2016 v spojení s § 30 ods. 4 zákona č. 385/2000 Z. z. v znení účinnom do 30. júna 2017, a toto porušenie malo za následok prieťah v súdnom konaní,

čím sa dopustil

v bode 1 disciplinárneho previnenia podľa § 116 ods. 1 písm. a) zákona č. 385/2000 Z. z. v znení účinnom do 31. decembra 2020,

v bodoch 2 a 3 závažného disciplinárneho previnenia podľa § 116 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. b) zákona č. 385/2000 Z. z. v znení účinnom do 31. decembra 2020,

v bode 4 závažného disciplinárneho previnenia podľa § 116 ods. 2 písm. g) zákona č. 385/2000 Z. z. v znení účinnom do 30. júna 2017.

Za to sa disciplinárne obvinenému

ukladá

za skutky v bodoch 1 až 3 podľa § 117 ods. 5, ods. 6 zákona č. 385/2000 Z. z. v účinnom znení, v spojení s § 41 Trestného zákona a § 150 zákona č. 385/2000 Z. z. v účinnom znení disciplinárne opatrenie - zníženie funkčného platu o 60 % na obdobie 10 mesiacov;

za skutok pod bodom 4 sa disciplinárne obvinenému disciplinárne opatrenie neukladá.

o d ô v o d n e n i e :

I.

Napadnuté disciplinárne rozhodnutie

1. Napadnutým disciplinárnym rozhodnutím bývalý disciplinárny senát uznal disciplinárne obvineného vinným zo závažného disciplinárneho previnenia nezlučiteľného s funkciou sudcu podľa § 116 ods. 3 písm. b) k § 116 ods. 2 písm. b) k § 116 ods. 1 písm. a) zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich (pod bodmi 1 až 3 ďalej) a zo závažného disciplinárneho previnenia podľa § 116 ods. 2 písm. f) zákona č. 385/2000 Z. z. (pod bodom 4).

2. Rozhodol tak na skutkovom základe, že disciplinárne obvinený

1) v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 10 C 82/2012, kde je zákonným sudcom, 28. februára 2018 na pojednávaní vyhlásil rozsudok, ktorý však nevyhotovil a účastníkom konania neodoslal v zákonnej 30-dňovej lehote od jeho vyhlásenia ani v predsedom súdu predĺženej zákonnej lehote do 16. apríla 2018, pričom predmetný rozsudok bol zákonným sudcom v podobe konceptu vyhotovený a kancelárii sudcu na spracovanie predložený až 30. apríla 2018 a z konceptuálnej podoby kanceláriou sudcu spracovaný do formy rozsudku a účastníkom konania odoslaný až 18. júna 2018,

2) v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 27 C 30/1999, kde je zákonným sudcom, 28. marca 2018 na pojednávaní vyhlásil rozsudok, ktorý však nevyhotovil a účastníkom konania neodoslal v zákonnej 30-dňovej lehote od jeho vyhlásenia, rozsudok nevyhotovil a účastníkom konania neodoslal ani po tom, ako mu to bolo opatrením predsedu súdu z 18. júna 2018 uložené, a takto konal napriek tomu, že mu už bolo za závažné disciplinárne previnenie uložené disciplinárne opatrenie, a to rozhodnutím disciplinárneho senátu sp. zn. 5 Ds 1/2016 z 26. júna 2017 právoplatným 19. augusta 2017, ktorým bol uznaný za vinného zo závažného disciplinárneho previnenia podľa § 116 ods. 2 písm. g) zákona č. 385/2000 Z. z. pre nedodržanie zákonnej lehoty na vyhotovenie a odoslanie rozsudku účastníkom konania vo veci vedenej na Okresného súdu Bratislava III pod sp. zn. 27 C 30/1999, rozhodnutím odvolacieho disciplinárneho senátu sp. zn. 2 Dso 8/2016 zo 4. mája 2017, právoplatným 4. mája 2017, ktorým bol uznaný za vinného zo závažného disciplinárneho previnenia podľa § 116 ods. 2 písm. g) zákona č. 385/2000 Z. z., a rozhodnutím disciplinárneho senátu sp. zn. 4 Ds 5/2016 zo

14. septembra 2017, právoplatným 2. novembra 2017, ktorým bol uznaný za vinného zo závažného disciplinárneho previnenia podľa § 116 ods. 2 písm. f) zákona č. 385/2000 Z. z.,

3) v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. V-2 9 C 33/1996, kde je zákonným sudcom, dňa 11. mája 2018 na pojednávaní vyhlásil rozsudok, ktorý však nevyhotovil a účastníkom konania neodoslal v zákonnej 30-dňovej lehote od jeho vyhlásenia, a rozsudok nevyhotovil a účastníkom konania neodoslal ani po tom, ako mu to bolo opatrením predsedu súdu z 18. júna 2018 uložené, a takto konal napriek tomu, že mu už bolo za závažné disciplinárne previnenie uložené disciplinárne opatrenie, a to rozhodnutím disciplinárneho senátu sp. zn. 5 Ds 1/2016 z 26. júna 2017 právoplatným 19. augusta 2017, ktorým bol uznaný za vinného zo závažného disciplinárneho previnenia podľa § 116 ods. 2 písm. g) zákona č. 385/2000 Z. z. pre nedodržanie zákonnej lehoty na vyhotovenie a odoslanie rozsudku účastníkom konania vo veci vedenej na Okresného súdu Bratislava III pod sp. zn. 27 C 30/1999, rozhodnutím odvolacieho disciplinárneho senátu sp. zn. 2 Dso 8/2016 zo 4. mája 2017, právoplatným 4. mája 2017, ktorým bol uznaný za vinného zo závažného disciplinárneho previnenia podľa § 116 ods. 2 písm. g) zákona č. 385/2000 Z. z., a rozhodnutím disciplinárneho senátu sp. zn. 4 Ds 5/2016 zo 14. septembra 2017, právoplatným 2. novembra 2017, ktorým bol uznaný za vinného zo závažného disciplinárneho previnenia podľa § 116 ods. 2 písm. f) zákona č. 385/2000 Z. z.,

teda v bodoch 1 až 3 zavineným konaním spočívajúcim v nesplnení povinnosti sudcu vyplývajúcej z ustanovenia § 223 ods. 3 C. s. p. porušil ustanovenie § 30 ods. 4 zákona č. 385/2000 Z. z., a vzhľadom na opakované porušenie ustanovenia § 30 ods. 4 zákona č. 385/2000 Z. z. a porušenie ustanovenia § 53 ods. 3 zákona č. 757/2004 Z. z. je jeho škodlivosť zvýšená, a takto konal napriek tomu, že mu už bolo za závažné disciplinárne previnenie uložené disciplinárne opatrenie, a

4) ako zákonný sudca v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 27 C 30/1999 na pojednávaní konanom 18. marca 2016 po tom, ako mu jeho štyri predchádzajúce rozsudky boli odvolacím súdom ako nepreskúmateľné zrušené, v rozpore s ustanovením § 226 O. s. p. nerešpektoval právny názor odvolacieho súdu a opätovne rozhodol svojím v poradí piatym rozsudkom obsahujúcim identické formálne a obsahové vady, ktoré mu boli odvolacím súdom v predchádzajúcich štyroch zrušujúcich uzneseniach vytknuté, a ktorý bol uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 10 Co 292/2016 z 28. septembra 2017 opätovne zrušený a vec vrátená na ďalšie konanie, teda zavineným konaním spočívajúcim v nesplnení povinnosti sudcu vyplývajúcej z ustanovenia § 226 O. s. p., ktoré má za následok prietahy v súdnom konaní, porušil ustanovenie § 30 ods. 4 zákona č. 385/2000 Z. z.

3. Za to mu disciplinárny senát podľa § 117 ods. 5 cit. zákona uložil disciplinárne opatrenie - odvolanie z funkcie sudcu.

4. Disciplinárny senát v odôvodnení svojho rozhodnutia, ktoré z podstatnej časti predstavuje zopakovanie obsahu spisu, predovšetkým ustálil, že disciplinárne rozhodnutie sp. zn. 1 Ds 5/2017, ktorým bolo disciplinárne obvinenému uložené disciplinárne opatrenie odvolania z funkcie sudcu, nie je právoplatné, a preto nebol dôvod na zastavenie konania podľa § 124 ods. 1 písm. c) zákona č. 385/2000 Z. z. Z vykonaného dokazovania ďalej zistil, že skutky, ktoré sa disciplinárne obvinenému kladú za vinu, sú dokázané listinami, ktoré sú obsahom jednotlivých spisov Okresného súdu Bratislava III. Rovnako zistil, že disciplinárne obvinený bol uznaný za vinného rozhodnutím sp. zn. 2 Dso 8/2016 právoplatným 4. mája 2017 zo závažného disciplinárneho previnenia, rozhodnutím sp. zn. 4 Ds 5/2016 právoplatným 2. novembra 2017 zo závažného disciplinárneho previnenia podľa § 116 ods. 2 písm. f) zákona č. 385/2000 Z. z. a rozhodnutím sp. zn. 5 Ds 1/2016 právoplatným 19. augusta 2017 zo závažného disciplinárneho previnenia podľa § 116 ods. 2 písm. g) zákona č. 385/2000 Z. z.

5. Z takto zisteného skutkového stavu disciplinárny senát uzavrel, že skutkami v bodoch 1 až 3 porušil disciplinárne obvinený § 223 ods. 3 C. s. p., keďže rozsudky neboli vyhotovené a odoslané do 30 dní od vyhlásenia, resp. v lehote, ktorú určil predseda súdu. Zákon nepredpisuje formu rozhodnutia predsedu súdu, preto nie je podstatná obrana disciplinárne obvineného, že predseda jeho žiadosť o predĺženie vybavil len úradným záznamom. U disciplinárne obvineného nejde o ojedinelé porušenie povinností, ale o opakované porušenie aj v konaní 27 C 30/1999. Pri vydávaní rozsudku z 18. marca 2016 sa disciplinárne obvinený neriadil ustanovením § 391 C. s. p. a je zrejmé, že právny názor odvolacieho súdu nerešpektoval dlhodobo. Disciplinárny senát uzavrel, že sudca sa nedostavil na ústne pojednávanie a tým sa obral o možnosť obhajoby. Keďže disciplinárne konania u sudcu nevedli k náprave a neplnili svoj účel, pristúpil disciplinárny senát k najprísnejšiemu trestu - zbaveniu funkcie sudcu.

II.

Odvolanie a vyjadrenie k nemu

6. Včas podaným odvolaním sa disciplinárne obvinený domáha, aby bol spod návrhu oslobodený. Na úvod navrhol spojiť vec s vecou 1 Ds 5/2017 (vedenou na tunajšom súde pod sp. zn. 33 D 4/2021). Podivil

sa, že písomné vyjadrenie k disciplinárnemu návrhu podal 12. apríla 2019 a pojednávanie bolo 15. apríla 2019, takže senát sa nemal kedy oboznámiť s jeho argumentami. Zdôraznil, že s písaním rozsudkov nemá problém, píše ich načas, dáva si žiadosti o predĺženie lehoty, predseda mu vždy vyhovie. Až do vytýkaných skutkov s ním žiadne problémy neboli. Poukázal na to, že disciplinárne konanie sp. zn. 1 Ds 2/2016 (vedené na tunajšom súde pod sp. zn. 33 D 3/2021) nie je skončené ani po 37 mesiacoch, pričom jeho predmetom bolo 23 rozhodnutí a sčasti išlo o zvláštne právne veci. Disciplinárny senát v uvedenom konaní rozhodol v apríli 2017, o odvolaní však stále nebolo nerozhodnuté. V uvedenom konaní podrobne uviedol dôvody, kvôli ktorým rozhodnutia neboli napísané včas. Ďalej opísal stav týchto vecí v čase odvolania. Predseda súdu vie, že problémy s nenapísanými rozsudkami nemal ani dovtedy. V tejto súvislosti navrhol pripojiť spis 1 Ds 2/2016. Podľa svojich slov nerozumie, prečo má byť vyzlečený z talára za 3 nenapísané rozsudky. Požiadal, nech sa zistí, aký trest sa navrhol sudkyňi T. N. K., ktorá mala päť nenapísaných rozsudkov v lehote. Záverom zhrnul, že rozhodnutiu disciplinárneho senátu nerozumie, a za obsah odvolania žiadal považovať aj jeho vyjadrenie k disciplinárnemu návrhu z 12. apríla 2019.

7. Navrhovateľ s disciplinárnym rozhodnutím súhlasil.

III.

Posúdenie vecí odvolacím súdom

8. Predmetom konania je odvolanie, ktoré podal disciplinárne obvinený proti rozhodnutiu disciplinárneho senátu v disciplinárnom konaní proti sudcovi, ktoré sa viedlo podľa zákona č. 385/2000 Z. z. v znení účinnom do 30. novembra 2021. Podľa § 46 ods. 5 zákona č. 432/2021 Z. z. o disciplinárnom poriadku Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky (disciplinárny súdny poriadok) platí, že ak bolo v disciplinárnom konaní proti sudcovi do 30. novembra 2021 proti disciplinárnemu rozhodnutiu doterajšieho disciplinárneho orgánu podané odvolanie, o odvolaní rozhodne disciplinárny senát najvyššieho správneho súdu podľa Disciplinárneho súdneho poriadku. Vychádzajúc z citovaného ustanovenia najvyšší správny súd v disciplinárnom senáte (§ 3 D. s. p.) preskúmal správnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov napadnutého rozhodnutia, ako aj správnosť postupu, ktorý mu predchádzal (§ 317 ods. 1 Tr. por. v spojení s § 4 D. s. p.).

9. Disciplinárne obvinený sa na verejné zasadnutie nedostavil. Zásielka s upovedomením o verejnom zasadnutí mu bolo doručované na adresu, ktorú udal na tento účel v podaní z 11. novembra 2019 (č. I. 51) adresovanom ešte bývalému odvolaciemu disciplinárnemu senátu. Po neúspešnom opakovanom pokuse o doručenie bola táto zásielka 21. marca 2022 uložená na pošte (obálka k č. I. 103 p. v.). Účinky doručenia tejto zásielky nastali podľa § 66 ods. 3 Trestného poriadku tretím pracovným dňom od uloženia, teda 24. marcom 2022, čo je viac než päť pracovných dní pred termínom verejného zasadnutia, ako vyžaduje § 292 ods. 4 v spojení s § 326 ods. 1 Trestného poriadku, všetko v spojení s § 4 D. s. p. V upovedomení bol disciplinárne obvinený odkazom na predošlé poučenia riadne poučený, že ak sa nedostaví, verejné zasadnutie možno konať v jeho neprítomnosti podľa § 293 ods. 5 Tr. por. Disciplinárne obvinený síce v emailovom podaní z 25. apríla 2022 (č. I. 118) svoju neprítomnosť ospravedlnil, neuviedol však žiadne zmysluplné dôvody tejto neprítomnosti. Preto najvyšší správny súd nepovažoval jeho ospravedlnenie za hodnoverné, takže nezistil dôvod na odročenie verejného zasadnutia v zmysle § 293 ods. 8 Tr. por.

III.A K procesným návrhom

10. Disciplinárne obvinený v označenom emailovom podaní z 25. apríla 2022 navrhol, či by sa najvyšší správny súd „neopýtali, či môže NSS SR rozhodovať o disciplinárnych veciach, ktoré napadli ešte pred účinnosťou Disciplinárneho poriadku, resp. pred vznikom NSS SR“. Najvyšší správny súd tu predovšetkým pripomína, že na rozdiel od disciplinárnych senátov zriadených podľa § 119 zákona č. 385/2000 Z. z. je riadnym súdom v zmysle čl. 141 Ústavy Slovenskej republiky a jeho sudcovia sú riadnymi sudcami Slovenskej republiky ustanovení do funkcie podľa čl. 145 ústavy. Títo sudcovia sú tak podľa čl. 144 ods. 1 a 2 ústavy viazaní ústavou, ústavnými zákonmi, medzinárodnými zmluvami podľa čl. 7 ods. 5 a zákonmi; v prípade, že zistia, že medzi týmito predpismi, ktoré sa majú v prerokúvanej veci použiť, je nesúlady, môžu podať návrh ústavnému súdu. V nadväznosti na to § 283 ods. 5 Tr. por., ktorý sa podľa § 318 ods. 1 Tr. por. použije aj na konanie o odvolaní, ustanovuje, že súd preruší trestné stíhanie (t. j. disciplinárne konanie) aj vtedy, ak sa domnieva, že všeobecne záväzný právny predpis nižšej právnej sily, ktorého použitie je v danej trestnej veci rozhodujúce pre rozhodovanie o vine a treste, je v rozpore so všeobecne záväzným právnym predpisom vyššej právnej sily alebo s medzinárodnou zmluvou, a podá návrh na začatie konania pred ústavným súdom.

11. Citované ustanovenia, ktoré sa podľa § 4 D. s. p. majú použiť aj v konaní o odvolaní podľa § 46 ods. 5 D. s. p., tak svojím znením obmedzujú možnosť disciplinárneho senátu najvyššieho správneho súdu podať návrh ústavnému súdu. Disciplinárne obvinený svojím návrhom v podstate naznačuje pochybnosti

o právomoci tunajšieho súdu na konanie v tu prerokúvanej veci. Táto otázka síce vzdialene, ale predsa len môže súvisieť s otázkou viny, pretože súd, ktorý nemá právomoc, by nemohol o vine disciplinárne obvineného ani konať. Z cit. § 283 ods. 5 Tr. por. však celkom zreteľne plynie, že predpokladom toho, aby odvolací súd konanie prerušil a podal ústavnému súdu návrh, je jeho vnútorné presvedčenie, že určité ustanovenie zákona je v rozpore s tam uvedenými právnymi normami (porov. v tomto zmysle napr. uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 5 Tdo 48/2020). Právomoc najvyššieho správneho súdu v disciplinárnych veciach vymedzuje čl. 142 ods. 2 písm. c) ústavy, podľa ktorého najvyšší správny súd rozhoduje (okrem iného) o disciplinárnej zodpovednosti sudcov. Podľa čl. 154g ods. 6 ústavy konania začaté pred príslušnými orgánmi (ktoré do začatia činnosti najvyššieho správneho súdu vykonávali jeho pôsobnosť) predtým ako začatia činnosti najvyššieho správneho súdu dokončia tieto orgány, ak zákon neustanoví, že ich dokončí najvyšší správny súd. Citované ustanovenie ústavy tak priamo zakladá možnosť, aby zákon zveril najvyššiemu správne súdu právomoc rozhodovať aj v tých konaniach, ktoré sa začali pred začatím jeho činnosti. Ustanovenie § 46 D. s. p. tak je v úplnom súlade s citovaným ustanovením ústavy, a preto najvyšší správny súd nezistil žiaden dôvod pre podanie návrhu ústavnému súdu podľa čl. 125 a čl. 144 ústavy.

12. Disciplinárne obvinený ešte v odvolaní žiadal, aby sa tunajšie disciplinárne konanie spojilo s disciplinárnym konaním vedeným pôvodne pod sp. zn. 1 Ds 5/2017 (na tunajšom súde pod sp. zn. 33 D 4/2021). Podľa § 18 ods. 1 Tr. por., ktorý je primerane použiteľný aj v disciplinárnom konaní (§ 4 D. s. p.), sa o všetkých disciplinárnych previneniach toho istého obvineného môže vykonať spoločné konanie. Na tento účel možno podľa § 21 ods. 3 Tr. por. na spoločné prejednanie a rozhodnutie spojiť aj veci, v ktorých boli podané samostatné disciplinárne návrhy. Citované ustanovenia však spoločné konanie predpokladajú len ako možnosť, nie ako nutnosť, a preto závisí od úvahy súdov, či spoločné konanie vykonajú alebo nie. V tu prerokúvanej veci najvyšší správny súd uvážil, že tak tu prerokúvaná disciplinárna vec, ako aj vec sp. zn. 33 D 4/2021 sa nachádzajú v štádiu odvolacieho konania. V oboch z nich už boli vydané prvostupňové rozhodnutia a v oboch boli podané obsahovo odlišné odvolania. Preto by spojenie oboch vecí v tomto štádiu nijako neprispelo k ich rýchlejšiemu prejednaniu a medzi oboma vecami nie je taký súvis, aby bez rozhodnutia jednej z nich nebolo možné rozhodnúť druhú. Najvyšší správny súd tak nezistil dôvod, aby sa podnetu disciplinárneho obvineného na spojenie vecí vyhovel.

III.B Nezrozumiteľnosť rozhodnutia a neoboznámenie sa s jeho argumentami

13. Disciplinárne obvinený namieta nezrozumiteľnosť disciplinárneho rozhodnutia. Podľa § 129 ods. 7 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediach v znení účinnom k 15. aprílu 2019 však disciplinárne rozhodnutie muselo okrem výroku obsahovať stručné odôvodnenie. Tu napadnuté disciplinárne rozhodnutie spĺňa túto požiadavku, keďže jeho odôvodnenie zrozumiteľne vysvetľuje, čo viedlo bývalý disciplinárny senát k záveru, že disciplinárne obvinený spáchal vytýkané skutky, ako aj k výroku o disciplinárnom opatrení. To, či sú jeho závery správne, nie je otázkou zrozumiteľnosti, ale otázkou úplnosti a správnosti skutkových zistení a úplnosti a správnosti právneho posúdenia zisteného skutku a následného uloženia disciplinárneho opatrenia.

14. Ďalej disciplinárne obvinený namieta, že bývalý disciplinárny senát rozhodoval bez toho, aby sa oboznámil s jeho podaním z 12. apríla 2019. Táto námietka by svojím obsahom mohla byť námietkou porušenia práva na obhajobu v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) v spojení s § 317 ods. 1 Tr. por. v spojení s § 4 D. s. p. Z obsahu spisu sp. zn. 4 Ds 2/2018 však vyplýva, že vyjadrenie disciplinárne obvineného z 12. apríla 2019 bolo už toho istého dňa o 13:33 hod. emailom (č. l. 193) zaslané všetkým členom senátu a okrem toho bolo oboznámené aj na ústnom pojednávaní 15. apríla 2019 (zápisnica č. l. 194). Napokon, disciplinárny senát v napadnutom rozhodnutí odpovedal na viaceré námietky disciplinárne obvineného, ktoré boli obsiahnuté práve v tomto podaní. Preto je neopodstatnená jeho námietka, že sa vo veci rozhodlo bez toho, aby sa naň prihliadalo.

15. Podľa cit. § 317 ods. 1 Tr. por. v spojení s § 4 D. s. p. odvolací súd prihliada na chyby, ktoré by zakladali dôvody dovolania, aj bez toho, aby to bolo odvolaním vytknuté. Podľa § 371 ods. 1 písm. d) Tr. por. je jedným z dovolacích dôvodov, ak bolo hlavné pojednávanie vykonané v neprítomnosti obvineného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky. V tu prerokúvanej veci bývalý disciplinárny senát rozhodol na ústnom pojednávaní bez prítomnosti disciplinárne obvineného. Podľa § 127 ods. 1 zákona č. 385/2000 Z. z. v znení účinnom v čase jeho rozhodovania bolo možné vec prejednať v neprítomnosti sudcu, proti ktorému smeroval disciplinárny návrh, okrem iného aj vtedy, ak bol o termíne ústneho pojednávania riadne upovedomený a ak sa bez dôvodného ospravedlnenia nedostavil. Ako je zdôraznené už v odôvodnení napadnutého disciplinárneho rozhodnutia, disciplinárne obvinený bol o termíne ústneho pojednávania upovedomený 11. marca 2019, teda viac než päť pracovných dní pred jeho termínom (§ 126 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z. z.). O odročenie požiadal v označenom podaní z 12. apríla 2019 z dôvodu, aby sa disciplinárny senát poriadne oboznámil s vecou. Tento dôvod bývalý disciplinárny senát

považoval za nenáležitý a najvyšší správny súd sa s jeho hodnotením stotožňuje. Podľa § 127 ods. 4 cit. zák. sa dokazovanie vykonávalo zásadne na ústnom pojednávaní. Ústne pojednávanie tak bolo tým miestom, kde sa mali oboznámiť aj spisy, ktoré mali preukazovať jednotlivé vytýkané skutky. Odročenie pojednávania tak z takéhoto dôvodu neprichádzalo do úvahy, a preto bývalý disciplinárny senát neporušil zákon, ak prejednal vec v jeho neprítomnosti.

III.C Ku skutkom v bodoch 1 až 3

16. Po preskúmaní napadnutého rozhodnutia dospel najvyšší správny súd k záveru, že vo vzťahu k skutkom v bode 1 až 3 výroku tohto rozhodnutia vykonal bývalý disciplinárny senát dostatočné dokazovanie, ktoré dostatočne preukazuje, že tieto skutky sa stali a že ich spáchal disciplinárne obvinený. Bývalý disciplinárny senát správne poukázal na obsah spisov Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 10 C 82/2012, 27 C 30/1999 a V-2 9 C 33/1996, z ktorých vyplýva, kedy disciplinárne obvinený vyhlásil rozsudok, či mu bola alebo nebola predĺžená lehota na jeho vyhotovenie a kedy disciplinárne obvinený koncept písomného vyhotovenia rozsudku odovzdal (resp. neodovzdal) kancelárii na vyhotovenie a kedy bol rovnopis rozsudku zo súdu odoslaný. Skutok v bode 1 disciplinárne obvinený priznal aj vo vyjadrení z 12. apríla 2019.

17. Vo všetkých veciach sp. zn. 10 C 82/2012, 27 C 30/1999 a V-2 9 C 33/1996 išlo o spory zo súkromnoprávneho vzťahu, v ktorých sa od 1. júla 2016 postupovalo podľa ustanovení Civilného sporového poriadku (porov. jeho § 3). Podľa § 223 ods. 3 C. s. p. sa rozsudok vyhotoví a odošle do 30 dní odo dňa jeho vyhlásenia, ak predseda súdu zo závažných dôvodov nerozhodne inak. Zo znenia citovaného ustanovenia je zrejmé, že zákonná lehota 30 dní platí, pokiaľ predseda súdu nerozhodol inak, teda neurčil inú lehotu. Nevyplýva z neho, že by sa lehota na písomné vyhotovenie rozsudku predlžovala už tým, že sudca o jej predĺženie požiadal, resp. že by sa až do rozhodnutia predsedu súdu malo vychádzať z toho, že lehota nie je určená. Preto mal disciplinárne obvinený vo všetkých uvedených veciach, ktoré mu boli pridelené ako zákonnému sudcovi, vyhotoviť písomné vyhotovenie rozsudku s náležitosťami podľa § 220 C. s. p. zásadne do 30 dní od jeho vyhlásenia, pokiaľ mu nebolo oznámené rozhodnutie predsedu o inej lehote. Z tohto dôvodu nemôže obstať obrana disciplinárne obvineného, že predseda o jeho žiadosti nerozhodol, resp. že jeho žiadosť o predĺženie lehoty vybavil úradným záznamom. Ako správne uviedol už bývalý disciplinárny senát, § 223 ods. 3 C. s. p. ani nepredpokladá konkrétnu formu rozhodnutia predsedu v prípade, že žiadosti sudcu nevyhovie. Až do pozitívneho rozhodnutia predsedu je totiž sudca viazaný zákonnou 30dňovou lehotou na písomné vyhotovenie vyhláseného rozsudku.

18. Rozporuplne pôsobí obrana disciplinárne obvineného, ktorú opakoval aj v odvolaní a podľa ktorej nemá problém s písaním rozsudkov, pretože si dáva žiadosti o predĺženie lehoty a predseda mu vždy vyhovel. Z citovaného § 223 ods. 3 C. s. p. totiž vyplýva, že zákonná 30dňová lehota je zásadou, z ktorej môže predseda súdu urobiť výnimku len zo závažných dôvodov. Preto ak disciplinárne obvinený zdôrazňuje, že si dáva žiadosti o predĺženie lehoty a že mu predseda vyhovuje, je to skôr indíciou, že má problém s dodržiavaním zákonnej lehoty na vyhotovenie rozsudkov. Táto obrana je však vo výsledku nepodstatná, pretože ako už bolo uvedené, sudca je viazaný zákonnou 30dňovou lehotou na vyhotovenie rozsudku až dovtedy, kým predseda súdu nerozhodne o inej lehote. Preto nie je podstatné, či si disciplinárne obvinený o predĺženie žiadal a predseda mu vyhovel v iných veciach. Také konanie predsedu súdu nezakladá žiadne legitímne očakávanie sudcu, že mu bude lehota na vyhotovenie rozsudku predĺžená kedykoľvek v budúcnosti.

19. Podobne nemôže byť úspešná ani obrana disciplinárne obvineného, že išlo o veci skutkovo či právne náročné, v ktorých bolo vydaných viacero zrušujúcich uznesení odvolacieho súdu. Tieto okolnosti totiž môžu predstavovať závažné dôvody, ktoré môžu podľa § 223 ods. 3 C. s. p. viesť predsedu súdu k určeniu dlhšej lehoty na vyhotovenie rozsudku. Zo žiadneho zákonného ustanovenia však nevyplýva, že by sa na skutkovo alebo právne zložité veci automaticky vzťahovala dlhšia než zákonná lehota. Z ustanovenia § 220 ods. 2 C. s. p. však vyplýva, že súd v odôvodnení rozsudku uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Z citovaného ustanovenia nijako nevyplýva, že by sudca mal do odôvodnenia rozsudku prepisovať obsah zrušujúcich uznesení odvolacieho súdu. Naopak, sudca pri rozhodovaní vo veci sa podľa § 391 ods. 2 C. s. p. musí riadiť právnymi názormi, ktoré boli v takýchto rozhodnutiach vyslovenými, no nemusí ich kopírovať do svojho nového rozhodnutia. Potreba takéhoto prepisovania tak nemôže opodstatniť, prečo sudca prekročil zákonnú 30dňovú lehotu na písomné vyhotovenie rozsudku.

20. Podľa už citovaného § 317 ods. 1 Tr. por. v spojení s § 4 D. s. p. je odvolací súd v rozsahu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. vždy povinný skúmať, či rozhodnutie nie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia. Pri napĺňaní tejto prieskumnej povinnosti najvyšší správny súd dospel k záveru, že skutky uvedené v bodoch 1 až 3 výroku boli nesprávne právne posúdené.

21. Podľa § 116 ods. 1 písm. a) zákona č. 385/2000 Z. z. v znení účinnom do 31. decembra 2020, teda v čase týchto skutkov (porov. § 2 ods. 1 Trestného zákona v spojení s § 150 ods. 2 cit. zákona), bolo disciplinárnym previnením zavinené nesplnenie alebo porušenie povinností sudcu. Závažným disciplinárnym previnením bolo podľa § 116 ods. 2 písm. b) cit. zák. konanie uvedené v odseku 1 [vrátane písmena a)], ak vzhľadom na povahu porušenej povinnosti, spôsob konania, mieru zavinenia, opakovanie alebo iné prítiažujúce okolnosti je jeho škodlivosť zvýšená. Trestný zákon v § 123 až 137 a následne v § 138 až 143 pomerne presne vymedzuje pojmy používané potom v osobitnej časti, ako aj tzv. osobitné kvalifikačné pojmy, ktorých naplnenie je rozhodujúce na to, aby sa trestný čin posudzoval podľa kvalifikovanej skutkovej podstaty. Na rozdiel od toho § 116 ods. 2 písm. b) zákona č. 385/2000 Z. z. nepoužíva takto presne vymedzené kvalifikačné pojmy, ale určuje len všeobecné prítiažujúce okolnosti, kedy sa disciplinárne previnenie má považovať za závažné. V určitých prípadoch naplnenie týchto kritérií bude zrejme už zo samotného vymedzenia skutku, napr. z časových údajov o jeho trvaní, z počtu konaní, ktoré sú porušením povinnosti dotknuté, z osobitného predmetu konaní (napr. veci maloletých) a pod. V niektorých prípadoch však bude potrebné, aby bol v skutkovej vete obsiahnutý opis skutočností, ktoré zakladajú naplnenie týchto kvalifikačných znakov.

22. Skutok v bode 1 napadnutého disciplinárneho rozhodnutia je opísaný len tým, že disciplinárne obvinený nevyhotovil písomné vyhotovenie rozsudku v lehote určenej predsedom súdu do 16. apríla 2018, ale vyhotovil ho až po ďalších dvoch týždňoch (30. apríla 2018) a až po ďalších šiestich týždňoch (18. júna 2018) bol zo súdu odoslaný. Disciplinárne previnenie spočívajúce v nevyhotovení rozsudku v určenej lehote je formou omisívneho trvaceho disciplinárneho previnenia, ktoré spočíva vo vytvorení a udržiavaní protiprávneho stavu (§ 122 ods. 12 Trestného zákona v spojení s § 150 zákona č. 385/2000 Z. z.). Z už citovaného § 223 ods. 3 C. s. p. vyplýva, že ak predseda súdu určil sudcovi inú lehotu na písomné vyhotovenie rozsudku, sudca môže rozsudok vyhotoviť a odoslať v takto určenej lehote. V takom prípade sudca porušuje svoje povinnosti podľa citovaného ustanovenia, ak nedodrží takto určenú dlhšiu lehotu. Sudca teda vytvára protiprávny stav prvým dňom po uplynutí lehoty určenej podľa § 223 ods. 3 C. s. p. a udržiava ho až do okamihu, kedy je rozsudok vyhotovený a odoslaný zo súdu. Potom však ale nemožno sudcovi vytykať obdobie celej predĺženej lehoty ako obdobie, počas ktorého porušuje svoju povinnosť, pretože až do posledného dňa tejto lehoty nie je nevyhotovenie rozsudku protiprávnym stavom.

23. Za daných okolností tak možno v bode 1 sudcovi ako porušenie povinnosti vytykať len obdobie od 17. apríla do 18. júna 2018, teda celkovo približne dva mesiace. Takéto obdobie nevyhotovenia rozsudku samo osebe nemožno považovať ani za opakovanie, ani za závažnejší spôsob konania ani za inú prítiažujúcu okolnosť, ktorá by zvyšovala škodlivosť porušenia tejto povinnosti na účely § 116 ods. 2 písm. b) zákona č. 385/2000 Z. z. v znení účinnom do 31. decembra 2020. V opise tohto skutku nie je obsiahnutá žiadna ďalšia prítiažujúca okolnosť, z ktorej by bolo možné súdiť na zvýšenú škodlivosť konania disciplinárne obvineného. Samo približne dvojmesačné omeškanie s písomným vyhotovením rozsudku tak možno kvalifikovať len ako porušenie povinnosti sudcu podľa § 116 ods. 1 písm. a) zákona č. 385/2000 Z. z. v cit. znení. (porov. napr. disciplinárne rozhodnutie sp. zn. 2 Dso 1/2008 alebo 1 Dso 5/2018). O tom, že svojim konaním sudca porušuje svoju povinnosť, disciplinárne obvinený musel vedieť, pretože znenie § 223 ods. 3 C. s. p. je pre sudcu - osobu s právnickým vzdelaním a osobitnou skúškou natoľko jednoznačné, že sa sudca nemôže oprávnene domnievať, že lehota tam uvedená sa mu môže predĺžiť inak než pozitívnym rozhodnutím predsedu súdu.

24. Podobné úvahy sa týkajú aj skutkov v bodoch 2 a 3. Okrem toho v týchto prípadoch bolo potrebné ustáliť, dokedy trval protiprávny stav, o ktorom bývalý disciplinárny senát v napadnutom rozhodnutí rozhodoval. Z obsahu disciplinárneho návrhu je zrejme, že navrhovateľ posudzoval stav v čase spísania disciplinárneho návrhu, teda 26. júna 2018. Disciplinárny senát však na ústnom pojednávaní 15. apríla 2019 vykonával dokazovanie obsahom spisov sp. zn. 27 C 30/1999 a V-2 9 C 33/1996, z ktorých je zrejme, že rozsudky v nich boli písomne vyhotovené 24., resp. 25. júla 2018 a odoslané boli 27. júla 2018. Napriek tomu však disciplinárny senát vo výroku napadnutého rozhodnutia neohraničil trvanie porušenia do týchto dní, ale doslovne prevzal znenie disciplinárneho návrhu. Za daných okolností podľa najvyššieho správneho súdu treba vychádzať z toho, že v skutkových vetách napadnutého rozhodnutia nie je obsiahnuté trvanie protiprávneho stavu za obdobie po spísaní disciplinárneho návrhu až do odstránenia tohto stavu. Pretože odvolanie v prerokovanej veci podal len disciplinárne obvinený, podľa

§ 322 ods. 3 druhej vety Tr. por. v spojení s § 4 D. s. p. nebolo možné napadnuté rozhodnutie akokoľvek upraviť v jeho neprospech. Preto ani nebolo možné zahrnúť do skutkových viet obdobie trvania protiprávneho stavu od 27. júna 2018 až do písomného vyhotovenia a odoslania oboch rozsudkov.

25. Za týchto okolností tak skutky disciplinárne obvineného pod bodmi 2 a 3 môžu spočívať len vo vytvorení a udržiavaní protiprávneho stavu od okamihu uplynutia zákonnej lehoty podľa § 223 ods. 3 (v spojení s § 121) C. s. p. do dátumu spísania disciplinárneho návrhu. V skutku pod bodom 2 ide približne o dva mesiace a v skutku 3 ide len o 15 dní, čo samo osebe takisto nemožno považovať za také porušenie povinnosti, ktorého škodlivosť by bola zvýšená v zmysle § 116 ods. 2 písm. b) zákona č. 385/2000 Z. z. Skutkové vety v bodoch 2 a 3 však obsahujú ako kvalifikačný znak aj to, že disciplinárne obvinený bol už odsúdený za závažné disciplinárne previnenie. Z toho bývalý disciplinárny senát v napadnutom rozhodnutí dospel k záveru, že tieto skutky je potrebné kvalifikovať ako závažné disciplinárne previnenia nezlučiteľné s funkciou sudcu podľa § 116 ods. 3 písm. b) zákona č. 385/2000 Z. z. v znení účinnom do 31. decembra 2020. Vychádzajúc však z toho, čo bolo uvedené, nemožno takéto posúdenie považovať za správne.

26. Podľa § 116 ods. 3 písm. b) cit. zák. je závažným disciplinárnym previnením nezlučiteľným s funkciou sudcu spáchanie závažného disciplinárneho previnenia napriek tomu, že už mu bolo za závažné disciplinárne previnenie uložené disciplinárne opatrenie. Na základe nadväznosti § 116 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. b) a ods. 3 písm. b) cit. zák. je možné ustáliť takúto logiku kvalifikovaných skutkových podstát disciplinárných previnení: zavinené porušenie povinností sudcu (pokiaľ nejde o iné vyslovene uvedené porušenia v § 116 ods. 1, 2 alebo 3) je zásadne disciplinárnym previnením podľa § 116 ods. 1 písm. a) cit. zák. Len čo k tomuto porušeniu pristúpi určitá prítiažujúca okolnosť (napr. opakovanie), stáva sa takéto disciplinárne previnenie závažným podľa § 116 ods. 2 písm. b) cit. zák. Ak takéto závažné disciplinárne previnenie (teda zavinené porušenie povinností so súčasným výskytom prítiažujúcej okolnosti) bolo spáchané napriek predchádzajúcemu odsúdeniu za závažné disciplinárne previnenie, ide o závažné disciplinárne previnenie nezlučiteľné s funkciou sudcu podľa § 116 ods. 3 písm. b) cit. zák.

27. Podľa § 38 ods. 1 Trestného zákona v spojení s § 150 zákona č. 385/2000 Z. z. však platí, že na okolnosť, ktorá je zákonným znakom trestného činu (t. j. disciplinárneho previnenia), nemožno prihliadnúť ako na (okrem iného) okolnosť, ktorá podmieňuje použitie vyššej trestnej sadzby. Citované ustanovenie vyjadruje tradičný zákaz kvalifikačnej duplicity. Tento zákaz sa vzťahuje na konkrétne nastalú okolnosť, ktorá môže mať svoj dvojnásobný (resp. viacnásobný) kvalifikačný odraz v zákone. Zákaz potom nie je prekonaný tým, že dotknutú okolnosť možno podradiť pod dva rôznym verbálnym spôsobom vyjadrené kvalifikačné znaky. Podstatné je, že ide o rovnakú faktickú okolnosť, a to bez akéhokoľvek nového, resp. ďalšieho obsahového prvku. Základná skutková podstata spolu s okolnosťou, ktorá podmieňuje použitie vyššej trestnej sadzby, tvoria kvalifikovanú skutkovú podstatu trestného činu (t. j. disciplinárneho previnenia), v rámci ktorej sa tá istá (faktická) okolnosť kvalifikačne nepoužije dvakrát a primárne sa použije ako znak základnej skutkovej podstaty, ak zodpovedá zneniu právnej vety, ktorá základnú skutkovú podstatu popisuje. Okolnosť, ktorá podmieňuje použitie vyššej trestnej sadzby, je potom novým faktickým a zároveň právne relevantným momentom, ktorý znamená zvýšenú trestnosť činu, ale len keď je pri spáchaní činu prítomný (avšak nie len terminologicky, ale aj fakticky). Nemôže teda ísť o tú istú faktickú okolnosť, aj keby mala byť inak právne, resp. kvalifikačne pomenovaná. Zjednodušene povedané, rovnaký dejový prvok, bez niečoho navyiac, nemôže vyvolať kvalifikáciu podľa prvého aj podľa vyššieho odseku ustanovenia osobitnej časti Trestného zákona (porov. stanovisko trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu sp. zn. Tpj 57/2016, judikát R 1/2017).

28. Vzhľadom na znenie § 150 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z. z. sa prvá časť Trestného zákona použije primerane aj na disciplinárnu zodpovednosť sudcov. Citovaný § 38 ods. 1 Tr. zák. síce hovorí o použití vyššej trestnej sadzby, z uvedeného stanoviska je však zrejmé, že sa tým myslí „vyšší“ odsek príslušného paragrafu, ktorý upravuje skutkovú podstatu trestného činu. Tieto závery judikatúry sú formulované s ohľadom na systematiku osobitnej časti Trestného zákona, ktorá každý trestný čin upravuje v samostatnom paragrafe, v ktorého odseku 1 je uvedená základná skutková podstata a v ďalších odsekoch kvalifikované skutkové podstaty. Podstatu citovaného ustanovenia a záverov vyjadrených v uvedenom stanovisku však možno aplikovať aj na vzťah skutkových podstát závažného disciplinárneho previnenia podľa § 116 ods. 2 písm. b) zákona č. 385/2000 Z. z. a závažného disciplinárneho previnenia nezlučiteľného s funkciou sudcu podľa § 116 ods. 3 písm. b) cit. zák. Pre vzťah týchto skutkových podstát tak vyplýva, že tá istá skutočnosť (ten istý dejový prvok), ktorou je predošlé uloženie disciplinárneho opatrenia, nemôže byť zároveň prítiažujúcou okolnosťou, ktorá by z disciplinárneho previnenia robila závažné disciplinárne previnenie podľa § 116 ods. 2 písm. b) cit. zák., no ktorá by zároveň napĺňala znak „už mu bolo za závažné disciplinárne previnenie uložené disciplinárne opatrenie“ podľa § 116 ods. 3 písm. b). Inak povedané, ak sudca spáchal disciplinárne previnenie v čase, kedy mu už bolo uložené

disciplinárne opatrenie, možno na účely § 116 ods. 3 písm. b) závažnosť tohto disciplinárneho previnenia vyvodíť len z iných priťažujúcich okolností než je samotné už uložené disciplinárne opatrenie.

29. V tu prerokovanej veci však zo skutkových viet v bodoch 2 a 3 vyplýva, že predošlé odsúdenia sú jedinými priťažujúcimi okolnosťami, ktoré možno disciplinárne obvinenému pričítať a ktoré zvyšujú škodlivosť jeho disciplinárneho previnenia. Tieto predošlé disciplinárne opatrenia tak možno posúdiť ako okolnosti, ktoré naplňajú kvalifikačný znak opakovania podľa § 116 ods. 2 písm. b) zákona č. 385/2000 Z. z. Tým je však zároveň vylúčené posúdiť tieto predošlé disciplinárne opatrenia ako okolnosti, ktoré by zakladali ďalšie zvýšenie kvalifikácie na účely § 116 ods. 3 písm. b) cit. zák. Už len v záujme úplnosti najvyšší správny súd dodáva, že neušlo jeho pozornosti, že tieto disciplinárne opatrenia sú medzičasom zahladené. Podľa § 134 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z. z. v znení účinnom do 30. júna 2017 totiž k zahladeniu disciplinárneho postihu za závažné disciplinárne previnenie dochádza po uplynutí troch rokov od vykonania disciplinárneho opatrenia. Z úradného záznamu učtárne Okresného súdu Bratislava III, ktorým najvyšší správny súd doplnil dokazovanie na verejnom zasadnutí, pritom vyplýva, že disciplinárne opatrenie uložené v nateraz poslednom právoplatnom rozhodnutí sp. zn. 5 Ds 1/2016 bolo vykonané v plate za mesiac február 2018, teda k 28. februáru 2018. Trojročná lehota zahladenia tak uplynula 28. februára 2021, čo by v zmysle § 128 ods. 6 a 7 Tr. zák. v spojení s § 150 zákona č. 385/2000 Z. z. malo znamenať, že by sa na ne nemalo prihliadať ako na okolnosť podmieňujúcu zvýšenú kvalifikáciu previnenia. Podľa aktuálnej judikatúry je však pri posudzovaní recidívy potrebné vychádzať z tzv. retrospektívneho pohľadu, teda stavu, aký tu bol v čase dokonania príslušného skutku (porov. stanovisko trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu sp. zn. Tpj 31/2018, judikát R 59/2018).

30. Zo všetkých uvedených dôvodov tak najvyšší správny súd dospel k záveru, že skutky disciplinárne obvineného v bodoch 2 a 3 skutkovej vety možno kvalifikovať len ako závažné disciplinárne previnenia podľa § 116 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. b) zákona č. 385/2000 Z. z. v znení účinnom do 31. decembra 2020.

III.D Ku skutku v bode 4

31. Vo vzťahu ku skutku v bode 4 výroku najvyšší správny súd na verejnom zasadnutí doplnil dokazovanie príslušnými časťami spisu Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 27 C 30/1999 a na základe takto doplneného dokazovania dospel k záveru, že aj tento skutok sa stal a spáchal ho disciplinárne obvinený tak, ako to uzavrel bývalý disciplinárny senát. Krajský súd v Bratislave totiž uznesením sp. zn. 10 Co 352/2015 zrušil predošlý (v poradí štvrtý) rozsudok vo veci sp. zn. 27 C 30/1999 zo 17. septembra 2014 a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie. V zrušujúcom uznesení podrobil tento rozsudok pomerne tvrdej kritike. Najmä vytkol okresnému súdu, že jeho rozsudok je absolútne svojvoľný, jeho vyhotovenie nezodpovedá požiadavke § 157 ods. 2 O. s. p. účinného do 30. júna 2016, spôsob formulácie nezodpovedá základným pravidlám logického, jasného vyjadrovania a základným gramatickým, lexikálnym a štylistickým hľadiskám, keďže napadnutý rozsudok je len poskladaním (v úplnom znení) listinných dôkazov (vrátane žaloby, podaní a vyjadrení účastníkov), prednesov účastníkov konania bez akéhokoľvek skutkového záveru z nich, s citáciou právnych predpisov, bez výkladu dôvodu ich aplikácie vo vzťahu ku konkrétnym okolnostiam danej veci. Okresný súd sa podľa krajského súdu odmietol zaoberať právnym názorom vysloveným v skorších zrušujúcich uzneseniach a neprípustne impertinentne polemizoval o tom, či jeho štvrtý (zrušovaný) rozsudok je preskúmateľný.

32. Disciplinárne obvinený ako zákonný sudca veci sp. zn. 27 C 30/1999 po zrušení tohto rozsudku rozhodol vo veci ďalším rozsudkom z 18. marca 2016. Jeho písomné vyhotovenie je vypracované tak, že jeho odôvodnením je až po č. I. 854 spisu 27 C 30/1999 v zásade celé odôvodnenie predošlého (zrušeného) rozsudku zo 17. septembra 2014. K nemu je na č. I. 855 až 862 pripojený doslovný prepis podaní účastníkov konania, ktorí sa pokúšali vo veci mimosúdne dohodnúť (vrátane doslovne odpísaných návrhov ospravedlnení a tlačových správ, o ktorých účastníci rokovali), čo disciplinárne obvinený považoval za novú skutočnosť, ktorá „vyšla najavo“ po rozhodnutí odvolacieho súdu. Na č. I. 862 až 864 disciplinárne obvinený opísal, ako z toho, že žalovaná bola ochotná sa mimosúdne dohodnúť na určitom ospravedlnení, vyvodil, že žaloba je dôvodná, a na č. I. 866 a 867 znova pripojil diskusiu o tom, kedy je rozsudok arbitrárny, a doplnil, že rozsudok je rovnaký ako predošlý práve preto, že neporozumel, v čom odvolací súd videl arbitrárnosť predošlého rozsudku.

33. Podľa § 226 O. s. p., účinného v čase vyhlásenia uvedeného rozsudku, bol súd prvého stupňa viazaný právnym názorom odvolacieho súdu. Podľa judikatúry sú požiadavky na reflektovanie právneho názoru vyššieho súdu zaujaté v tej istej právnej veci a vyjadrené v jeho zrušujúcom rozhodnutí pri následnom rozhodovaní nižšieho súdu výrazne prísnejšie, než v prípade precedenčnej (judikátornej) záväznosti. Pre konanie po zrušení rozhodnutia vyšším súdom platí bezvýnimočne zásada viazanosti a podriadenosti nižšieho súdu právnym názorom vysloveným vyšším súdom. Kasačná (inštančná) záväznosť môže byť reflektovaná len bezpodmienečným rešpektovaním rozhodnutia vyššieho súdu.

V konaní nasledujúcom po zrušujúcom rozhodnutí vyššieho súdu nemá nižší súd žiadny priestor pre úvahy, či bude alebo nebude rešpektovať právny názor vyššieho súdu. Viazanosť súdu nižšieho stupňa právnym názorom súdu vyššieho stupňa je zároveň vykonaním ústavného princípu práva na súdnu ochranu a spravodlivý proces, ktorého je integrálnou súčasťou. Nerešpektovanie právneho názoru vyššieho súdu vyjadreného v zrušujúcom rozhodnutí je preto porušením tak Občianskeho súdneho poriadku (účinného do 30. júna 2016), ako aj základného práva účastníka konania na súdnu a inú právnu ochranu. Pokiaľ je v rozpore s princípom právnej istoty, právom na spravodlivé súdne konanie a tiež právom na prejednanie veci v primeranej lehote postup súdu, ktorý nerešpektuje precedenčnú záväznosť niektorého rozhodnutia vyššieho súdu, o to viac a na oveľa vyššom stupni závažnosti ide o zásah do tohto princípu a týchto práv v prípade nerešpektovania kasačnej (inštančnej) záväznosti rozhodnutia súdu vyššieho stupňa (porov. uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 12/2016, judikát R 76/2016).

34. Z písomného vyhotovenia rozsudku z 18. marca 2016, ako je opísané v odseku 32 tohto rozhodnutia, je celkom zrejmé, že disciplinárne obvinený ho celkom vedome formuloval rovnako ako predošlý rozsudok, teda so všetkými formálnymi a obsahovými vadami, ktoré krajský súd vytkol v uznesení sp. zn. 10 Co 352/2015. Pripojená polemika o tom, kedy je rozhodnutie arbitrárne, a výslovné zdôraznenie disciplinárne obvineného, že nerozumel, v čom videl odvolací súd arbitrárnosť rozsudku, svedčia o tom, že disciplinárne obvinený postupoval pri vyhotovení rozsudku z 18. marca 2016 vedome a chcene tak, ako postupoval. Inak povedané, disciplinárne obvinený chcel postupovať práve tak, že znova prevzal písomné vyhotovenie odôvodnenia celého predošlého rozsudku, hoci vedel, že ho krajský súd označil za arbitrárne, takže bol uzrozumený, že svojím postupom môže porušiť kasačnú záväznosť zrušujúceho rozhodnutia, ktorá plynie z § 226 O. s. p. Na základe toho možno uzavrieť, že disciplinárne obvinený konal minimálne v nepriamom úmysle podľa § 15 písm. b) Trestného zákona v spojení s § 150 zákona č. 385/2000 Z. z. v znení účinnom k 18. marcu 2016.

35. Najvyšší správny súd sa nestotožňuje s námietkami disciplinárne obvineného, ktoré sa týkajú tohto skutku. Predovšetkým, podľa § 120 ods. 6 zákona č. 385/2000 Z. z. v znení účinnom v čase podania disciplinárneho návrhu platilo, že opis skutku, pre ktorý sa navrhuje začatie disciplinárneho konania, musí s ohľadom na konkrétne okolnosti obsahovať uvedenie miesta, času, spôsobu jeho spáchania, spôsobeného následku, prípadne uvedenie iných skutočností, a to tak, aby skutok bol dostatočne konkretizovaný a nemohol byť zamenený s iným skutkom. Nevyplýva z neho to, čo tvrdí disciplinárne obvinený, teda že by v ňom museli byť presne uvedené tie časti odôvodnenia, v ktorých je opísaný nerešpektovaný právny názor. Podstatné je, aby formulácia skutku umožňovala dostatočne presne a nezameniteľne ohraničiť dej, ktorým disciplinárne obvinený spáchal disciplinárne previnenie, ktoré sa mu vytýka. To, čo bolo uvedené v predošlých odsekoch, jasne vysvetľuje, že disciplinárne obvinený do odôvodnenia rozsudku z 18. marca 2016 prevzal doslovne prakticky celé odôvodnenie rozsudku zo 17. septembra 2014, ktoré bolo označené za arbitrárne a nepreskúmateľné. Preto pri opise skutku celkom postačuje konštatovanie, že k nemu došlo už samotným písomným vyhotovením rozsudku z 18. marca 2016, čo z disciplinárneho návrhu jasne vyplývalo.

36. Nie je dôvodná ani námietka disciplinárne obvineného, ktorú vyjadril vo svojom podaní z 12. apríla 2019 a podľa ktorej disciplinárny senát môže pri posudzovaní, či rozhodnutie je alebo nie je arbitrárne, vychádzať len z následného rozhodnutia príslušného odvolacieho súdu, a pri posudzovaní, či vznikli prieťahy, len z nálezu ústavného súdu. Podľa § 7 ods. 1 Trestného poriadku totiž platilo, že súd posudzuje samostatne predbežné otázky, ktoré sa v konaní vyskytnú; ak je o takej otázke právoplatné rozhodnutie súdu, Ústavného súdu Slovenskej republiky, Súdneho dvora Európskej únie alebo iného štátneho orgánu, súdy sú takým rozhodnutím viazané, ak nejde o posúdenie viny obvineného. Citované ustanovenie sa podľa § 150 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z. z. v znení účinnom v čase vydania tu napadnutého disciplinárneho rozhodnutia použilo aj na disciplinárne konanie. V dôsledku toho si bývalý disciplinárny senát mohol sám posúdiť otázku správnosti rozhodnutia súdu a postupu disciplinárne obvineného pri jeho vydávaní (porov. v tomto zmysle nálezu ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 350/2020). Účelom disciplinárneho konania je totiž záujem štátu na riadnom výkone justície, zatiaľ čo účelom ústavnej sťažnosti (resp. všeobecne opravných prostriedkov) je ochrana individuálnej (ľudskoprávnej) pozície jednotlivca. Podobne napríklad podmienkou trestnoprávneho odsúdenia za krádež nie je a nemôže byť úspech v reivindikačnom spore. K disciplinárnemu súdneniu tak nie je potrebné zrušenie rozhodnutia ani z hľadiska zákona (§ 7 ods. 1 Trestného poriadku), ani z hľadiska vzťahu právnych odvetví, totiž civilného procesu, resp. nadväzujúcej ústavnej sťažnosti na jednej strane a disciplinárneho procesu na strane druhej.

37. Na základe uvedeného tak najvyšší správny súd (rovnako ako bývalý disciplinárny senát) dospel k záveru, že skutok v bode 4 výroku sa stal, spáchal ho disciplinárne obvinený a predstavoval porušenie povinnosti, ktorá ho zaťažovala podľa § 226 O. s. p. Dôsledkom tohto porušenia bolo následné opätovné

zrušenie rozsudku z 18. marca 2016 uznesením krajského súdu z 28. septembra 2017, teda približne po jeden a pol roku bez toho, aby to akokoľvek prispelo k meritórnemu vyriešeniu samotnej veci. Toto zavinené porušenie povinnosti disciplinárne obvineným tak malo za následok prietahy v súdnom konaní, a preto tento skutok bol závažným disciplinárnym previnením podľa § 116 ods. 2 písm. g) zákona č. 385/2000 Z. z. v znení účinnom do 30. júna 2017 [nie § 116 ods. 2 písm. f) cit. zák. v znení účinnom od 1. júla 2017, ako ho nesprávne kvalifikoval disciplinárny senát].

III.E K trestu

38. V dôsledku zmeny právnej kvalifikácie časti skutkov musel najvyšší správny súd nanovo rozhodnúť aj o disciplinárnom opatrení, a to o to viac, že odvolanie bolo podané len disciplinárne obvineným (porov. 321 ods. 2, § 317 ods. 2 Tr. por. v spojení s § 4 D. s. p.). V tomto smere však treba na úvod poznamenať, že bývalý disciplinárny senát v napadnutom rozhodnutí celkovo prehliadol ustanovenia § 41 a 42 Trestného zákona, ktoré boli podľa § 150 zákona č. 385/2000 Z. z. použiteľné aj pri ukladaní disciplinárnych opatrení. Z § 41 ods. 1 Tr. zák. totiž pre disciplinárne konanie platilo, že ak disciplinárny senát odsudzuje disciplinárne obvineného za dve alebo viac disciplinárnych previnení, uloží úhrnné disciplinárne opatrenie podľa toho zákonného ustanovenia, ktoré sa vzťahuje na disciplinárne previnenie z nich najprísnejšie trestné (postihnuteľné). Podľa rovnakých zásad mal disciplinárny senát uložiť úhrnné disciplinárne opatrenie, ak odsudzoval za disciplinárne previnenie, ktoré disciplinárne obvinený spáchal skôr, ako bolo disciplinárnym senátom prvého stupňa vyhlásené rozhodnutie za iné jeho disciplinárne previnenie; v takom prípade mal disciplinárny senát zároveň zrušiť výroky o disciplinárnych opatreniach uložených skoršími rozhodnutiami (§ 42 ods. 1 a 2 Tr. zák.).

39. Bývalý disciplinárny senát uznal disciplinárne obvineného za vinného jednak za skutky, ktoré spáchal v apríli až júni 2018 a ktoré už podľa výroku čiastočne tvorili recidívu ku skorším disciplinárnym previneniam (body 1 až 3 výroku), ale tiež za skutok, ktorý spáchal ešte v roku 2016 (bod 4 výroku). Tento skutok však bol spáchaný skôr než boli vyhlásené disciplinárne rozhodnutia vo veciach 4 Ds 2/2016 (19. septembra 2016), 5 Ds 1/2016 (26. júna 2017, ktoré samo ukladalo súhrnný trest k skoršiemu disciplinárnemu previneniu) a 4 Ds 5/2016 (14. septembra 2017). Skutok v bode 4 tak mohol byť v súbehu so skutkami, ktoré boli prejednané v uvedených disciplinárnych konaniach, čo odôvodňovalo uloženie súhrnného disciplinárneho opatrenia za tento skutok so súčasným zrušením výroku o disciplinárnom opatrení v disciplinárnom rozhodnutí sp. zn. 5 Ds 1/2016. V žiadnom prípade však skutok v bode 4 nemohol byť v súbehu so skutkami v bodoch 1 až 3 (porov. citovaný judikát R 59/2018), čo vylučovalo, aby za ne bolo uložené jedno spoločné disciplinárne opatrenie, hoci aj išlo o disciplinárne opatrenie najprísnejšie.

40. Podľa § 42 ods. 3 Tr. zák. sa však ustanovenia o súhrnnom treste nepoužijú, ak skoršie odsúdenie je takej povahy, že sa na obvineného hľadí, ako keby nebol odsúdený. Ako už bolo uvedené (odsek 29 tohto rozhodnutia), v čase rozhodovania najvyššieho správneho súdu už boli všetky predošlé disciplinárne opatrenia disciplinárne obvineného zahladené. Najvyšší správny súd by tak za skutok v bode 4 mal uložiť nové samostatné disciplinárne opatrenie popri disciplinárnom opatrení za disciplinárne previnenia v bodoch 1 až 3 výroku (porov. uvedený judikát). Pretože však odvolanie v prerokovanej veci podal len disciplinárne obvinený, nemožno chybu bývalého disciplinárneho senátu pri ukladaní disciplinárneho opatrenia napraviť v neprospech disciplinárne obvineného (už cit. § 322 ods. 3 druhá veta Tr. por. v spojení s § 4 D. s. p.). Najvyššiemu správneho súdu tak nezostávalo nič iné, než za skutok v bode 4 výroku žiadne disciplinárne opatrenie neuložiť.

41. Disciplinárne previnenia v bodoch 1 až 3 výroku sú vo vzájomnom súbehu, časť z nich však najvyšší správny súd kvalifikoval ako disciplinárne previnenie a časť z nich ako závažné disciplinárne previnenie. Preto sa za ne s použitím § 41 ods. 1 Tr. zák. uloží disciplinárne opatrenie podľa toho ustanovenia, ktoré sa vzťahuje na najprísnejšie trestné disciplinárne opatrenie. Podľa § 117 ods. 1 zákona č. 385/2000 Z. z. účinného do 31. decembra 2020 bolo možné za disciplinárne previnenie uložiť (okrem iného) napomenutie alebo zníženie funkčného platu až o 30 % na obdobie troch, resp. šiestich mesiacov. Podľa § 117 ods. 3 cit. zák. bolo za závažné disciplinárne opatrenie možné uložiť (okrem iného) preloženie sudcu na súd nižšieho stupňa a zníženie funkčného platu na 50 až 70 % na obdobie troch mesiacov až jedného roka. Jednotlivé disciplinárne opatrenia bolo v zásade možné ukladať aj popri sebe (§ 117 ods. 2 a 4 cit. zák.). Z uvedeného je zrejmé, že prísnejšie trestným je ustanovenie § 117 ods. 3 cit. zák., ktoré ustanovuje disciplinárne previnenia väčšej intenzity (vyššie zníženie funkčného platu na dlhšie obdobie, podstatnejší zásah do postavenia sudcu v podobe preloženia), a preto treba za všetky tri skutky uložiť úhrnné disciplinárne opatrenie podľa § 117 ods. 3 cit. zák.

42. Pri ukladaní disciplinárnych opatrení mal disciplinárny senát prihliadať najmä na rozsah a povahu porušenej povinnosti, spôsob konania, následok a mieru zavinenia (§ 117 ods. 6 cit. zák.). V prerokovanej veci najvyšší správny súd prihliadol predovšetkým na to, že disciplinárne obvinený spáchal dve závažné

disciplinárne previnenia podobným, resp. zhodným spôsobom konania (nevypracovanie písomného vyhotovenia včas). Ďalej vzal do úvahy, že ustanovenie § 223 ods. 3 C. s. p. konkrétnym spôsobom cieľi na realizáciu práva strany civilného sporového konania na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, pretože až doručením písomného vyhotovenia zásadne začína plynúť odvolacia lehota, na ktorú je naviazaná právoplatnosť rozhodnutia (§ 227 C. s. p.). Nejde teda len o poriadkovú alebo formálnu povinnosť, ktorá nemôže viesť k zásahu do práv strán konania. Z predošlých odsúdení disciplinárne obvineného je zrejmé, že doteraz uložené disciplinárne opatrenia nemali požadovaný účinok, o čom svedčí aj obrana disciplinárne obvineného, ktorý neuznáva, resp. bagatelizuje svoj problém s včasným vyhotovovaním rozsudkov. Z týchto dôvodov dospel najvyšší správny súd k záveru, že hľadiskám uvedeným v § 117 ods. 6 zákona č. 385/2000 Z. z. v znení účinnom do 31. decembra 2000 najprimeranejšie zodpovedá uloženie disciplinárneho opatrenia približne v polovici možnej sadzby (60 % z rozmedzia 50 až 70 %) na niečo viac než dve tretiny možného obdobia (10 mesiacov z rozmedzia tri mesiace až jeden rok), teda vo výsledku v približne dvoch tretinách možnej zákonnej sadzby.

III.F Ďalšie návrhy na vykonanie dôkazov

43. Najvyšší správny súd podľa § 272 ods. 3 v spojení s § 326 ods. 1 a § 295 ods. 2 Tr. por. nevyhovet ďalším návrhom disciplinárne obvineného na doplnenie dokazovania. Spis sp. zn. 1 Ds 2/2016 sa týka disciplinárneho konania, kde sa disciplinárne obvinenému podľa jeho slov kladú za vinu podobné skutky (nevyhotovenie rozsudkov včas). Nie je však zrejmé, ako tam vytýkané skutky súvisia s tu prerokúvanou vecou, ktorej predmetom sú iné skutky. Disciplinárny senát v prerokúvanej veci v súlade s § 278 ods. 1 Tr. por. v spojení s § 150 zákona č. 385/2000 Z. z. v znení účinnom do 30. novembra 2021 rozhodoval len o skutkoch, ktoré boli uvedené v disciplinárnom návrhu. Naopak, nerozhodoval o skutkoch, ktoré sú predmetom iného disciplinárneho konania a ktoré s tu prejednávanými skutkami nemajú žiaden súvis. Rovnako najvyšší správny súd nezisťoval, aký trest sa navrhol uložiť inej sudkyňi okresného súdu. Disciplinárna zodpovednosť sudcu totiž nie je závislá od toho, či za obdobné previnenie je alebo nie je stíhaný aj iný sudca alebo či sa mu navrhol určitý trest. Preto bola aj táto okolnosť nepodstatná pre rozhodnutie.

IV.

Záver

44. Zo všetkých uvedených dôvodov tak najvyšší správny súd dospel k záveru, že napadnuté disciplinárne rozhodnutie obsahuje chyby vo výrokoch o vine a boli ním porušené ustanovenia zákona č. 385/2000 Z. z., ako aj použiteľné ustanovenia Trestného zákona [§ 321 ods. 1 písm. b) a d) Tr. por. v spojení s § 4 D. s. p.]. Preto napadnuté disciplinárne rozhodnutie podľa § 46 ods. 5 D. s. p. zmenil a nanovo rozhodol o otázke viny disciplinárne obvineného a uloženom disciplinárnom opatrení. Pritom v záujme presnosti upravil skutkové vety jednotlivých disciplinárnych previnení tak, aby boli stručnejšie a viac zvýrazňovali to konanie, ktoré tvorí podstatu disciplinárneho previnenia. V bodoch 1 až 3 výroku je podstatou previnenia protiprávny stav, ktorý vzniká prvý deň po uplynutí (zákonnej alebo predĺženej lehoty podľa § 223 ods. 3 C. s. p.), v bode 4 sú podstatou nedostatky písomného vyhotovenia rozsudku, nie jeho samotné vyhlásenie, a tak k páchaniu disciplinárneho previnenia dochádza práve až písomným vyhotovením. Okrem toho sa v bodoch 2 a 3 skrátilo označenie príslušných skorších disciplinárnych rozhodnutí, keďže na naplnenie ustanovenia § 116 ods. 2 písm. b) zákona č. 385/2000 Z. z. postačuje už všeobecná, a nie špeciálna recidíva.

45. V záujme úplnosti sa poznamenáva, že pri formulácii výroku rozhodnutia o disciplinárnom opatrení došlo zlyhaním ľudského faktora k mylnej citácii § 117 ods. 5 zákona č. 385/2000 Z. z. Vyhlásený výrok je záväzný a nemožno ho opraviť, avšak zo slovne opísaného disciplinárneho opatrenia - zníženia funkčného platu na určené obdobie je zrejmé, že disciplinárne obvinenému sa uložilo disciplinárne opatrenie podľa § 117 ods. 3 písm. b) cit. zák., a nie odvolanie z funkcie sudcu.

46. Toto rozhodnutie bolo vo všetkých výrokoch prijaté pomerom hlasov 5 : 0 (jednomyseľne).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.